

[Glistrup]

den skanse, som den lille mands fradrag er – og ejendomsskat er noget, som den lille mand kan trække fra – så ved vi, at skatteplyndrerne vælter ud over landet, og så er det netop de små folk, dem med de lave indkomster, for dem er der flest af, som virkelig bliver ramt af fradragsrettens afskaffelse. Sådan gik det i 1966–67 og med den efterfølgende VKR-regering, og sådan vil det også gå her. De store skal nok finde ud af at smutte udenom; de har så mange andre fradragmuligheder, som de så bare kan sætse mere på, når de mister fradraget for ejendomsskatter, så det er en ren Sven Dufvaldning, som hr. Arne Bjerregaard her gjorde sig til talsmand for.

Hvad angår centrum-demokraterne, der jo klart og tydeligt har givet det afgørende grønne lys for, at dette forslag her kan gennemføres, er det for det første noget, der kaster et perspektiv ud over det, som hr. Poul Schlüter og hr. Christophersen lige har været inde på, nemlig at når de ikke engang kan holde over for det område, kan de så meget mindre holde over for ØD med centrale fonde, hvor de jo har kapituleret i slutningen af det forligsdokument, vi har fået udleveret.

Men hr. Erhard Jakobsen forsøgte at kalde dette her en lille sag. Man skulle ikke tro, det var nødvendigt at undervise hr. Erhard Jakobsen i, hvordan socialdemokratiet har opereret fra 1924 frem til denne dag, nemlig at man gennemfører de såkaldte små sager, sådan at landet ligger åbent. Det var ikke nogen lille sag, da man måtte rømme Sudeterlandet i september 1938, for der fulgte en marts 1939 efter. Dette her er fuldstændig parallelt; man opgiver den afgørende skanse, og så kan skatteplyndrerne rykke frem over for parcelhusfolket og skabe en marts 1939. Derfor er det urigtigt, at dette her er en lille sag, hr. Erhard Jakobsen.

Formanden:

Nu ser jeg, udenrigsministeren ikke er til stede; så måske skal vi lade være med at fortsætte debatten om Sudeterlandet, men gå videre med den sag, der er på dagsordenen.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Der er ikke noget at sige til, at hr. Poul Schlüter starter med et forkert udgangspunkt.

Hr. Poul Schlüter fremstillede det, som om det var mig, der var kommet med et udfald. Nej, inden hr. Poul Schlüter var i salen, kom der en række udfald imod centrum-demokraterne, og det var på den baggrund, jeg tog til genmæle. Jeg ønskede ikke den debat, havde ikke regnet med at tage ordet, men der kom skarpe udfald, og dem svarede jeg på.

I den forbindelse mindede jeg om, hvad hr. Poul Schlüter af gode grunde formentlig ikke ville bekræfte, men må bekræfte, nemlig at de skarpe angreb på venstres optræden i forbindelse med dannelsen af SV-regeringen kom fra det konservative folkeparti, fordi man sagde, at venstre havde svigtet firkløversamarbejdet. Det ligger historisk ganske klart; det har man på bånd, og det har man i Folketingstidende ved mange lejligheder. Det var det, jeg mindede om.

Jeg talte naturligvis om forliget i 1979, for det var det afgørende. Det var i 1979, der var lagt an til det helt store samarbejde mellem de fire gamle partier. Det er det, der var den afgørende debat. Fra 1979 var vi med i enhver forhandling, der kom videre frem. Derfor er der ingen grund til at tale specielt om 1980, for da var sagen jo afgjort. Det var i 1979, det store skisma var, hvor en stor del af landets presse havde lagt op til, at de fire gamle partier nu skulle redde landet.

Det var i den situation, jeg sagde vi ventede på besked fra V og K om, om der var andre alternativer, og det var dér, vi ikke fik nogen som helst besked. Hvad enten jeg nu var i landet eller ej, kom der altså ikke nogen besked af den art.

Jeg må stadig væk fastholde, at det er taktik være kristeligt folkepartis og centrum-demokraternes indsats, at der ikke i hele socialdemokratiets regeringsperiode siden valget i 1979 har været mulighed for at gennemføre noget som helst med OD og noget som helst med at afskaffe rentefradragsretten. Det lader sig ikke gennemføre, uden at vælgerne, forinden loven træder i kraft, vil få lejlighed til at tage stilling til et valg og dermed med lethed kan sørge for, at alt det dér ikke bliver til noget. Det er jo det, der er sandheden.

Jeg skal ikke bruge megen tid på at diskutere hr. Glistrups gode råd om, hvordan man skal opføre sig, når man laver forlig. Det har hr. Glistrup ingen idé om; dér taler han som den blinde om farverne, for han har